

fjænd man har indhentet langt nøagtigere Oplysninger end dem, der nu foreligge.

Carstensen: Nattet jeg med Hensyn til de øvrige Punkter i Betænkningen kan slutte mig til Flertallet, maa jeg med Hensyn til det enkelte Punkt, der nu foreligger, og som sidst blev berørt, erklære, at jeg efter den Erfaring, jeg har som Søfarende, ikke kan være med til at stryge den Bevilling, der er kommen ind ved Finantslovens 3die Behandling i Folkethinget. Brede Medlemmer ville erindre, at den er fremkommen ved et Vindringsforslag fra den høitærede Indenrigsminister, der saae sig foranlediget dertil efter at have overværet den Diskussion, der om dette Spørgsmaal fandt Sted ved Behandlingen af forskellige Andragender, en Diskussion, under hvilken denne Sag blev støttet med megen Varme, ikke af noget enkelt Parti, men fra forskellige Sider i Salen. Det er altsaa saa heldigt, at dette Spørgsmaal ikke har nogenfølelse politisk Karakter. Grunden, hvorfor jeg ikke kan gaa med til at stryge denne Bevilling, skal jeg søge at udvikle for det ærede Thing uden at være for udsørlig. Jeg antager, at Enhver maa give mig Ret i, at Fiskeriet her tillands er i en meget forældet Forsatning; mange Steder her i Landet, hvor der før var blomstrende Fiskerier, ere de nu ophørte. Gaa vi til Sundet, saa ville De se, at de fleste Fiskere der ere blevne Logisværter, og at vore bedste Fiskeristeder ere i svenske Hænder. Komme De videre ud i Skagerak, saa ville De her hver evige Dag møde flere Skibe i Klynger; først træffe De Svenskere, længere Nord paa støde De paa Nordmænd, og gaa De ned ad Kanalen til, træffe De paa Hollændere, Englændere og tilbøds Franstmand; gaa De igjen Nord paa, op ad Schetlandsøerne, Færøerne og Island til, saa ville De se hele Flaader, og det er alle disse Skibe, der drive det saakaldte Havfiskeri. — Jeg er nu fuldstændig paa det Aene med, at det er meget farligt at komme ind paa den Vej, at understøtte Aktieforetagender, som have et personligt Formaal, et Formaal, som fremmer et enkelt Selskabs Interesser, men jeg tror, at det ærede Udvalg lader sig skræmme af Ordet Aktieforetagende. En Understøttelse kan gives under forskellige Former, og det er, saavidt jeg kan skjønne, Formen her, som har skadet Sagen. Man giver jo Understøttelse til saa mange Ting, som ikke have et saa stort Omraade som den her omhandlede Sag. Husdyravlen er en af de Ting, der har Betydning for hele Landet, og kræver, saavidt jeg erindrer, en Udgift af 38,000 Kr.; men der er Ting, som have en noget mindre udstrakt Betydning, som f. Ex. Opdyrkningen af Husmandsflodder, og man bevilliger dog Penge dertil. Jeg betragter dette Foretagende saaledes, at det vel maa have Interesse for dem, der ioversætte det, thi det ligger i den menneskelige Natur, at der ellers ikke vilde være Spørgsmaal om at sætte

det i Gang, — men at man ogsaa deri kan se Spiren til en Udvikling af Fiskeriet i Danmark, som vi i allerhøjeste Grad trænge til. Hvad der er anført af det ærede Udvalg og den ærede Dedsfører imod at understøtte Foretagendet, gaar jo ud paa, at det vil skade Fængsten ved Kysten af Sjælland. Det er efter min Opfattelse en fuldstændig Misforstaaelse. Fængsten ved Kysten drives, som de Herrer vide, hovedsagelig af aadne Baade, der, som det vil være bekendt, i Almindelighed, naar de gaa ud, strax komme tilbage med deres Fangst. Havfiskeriet derimod drives længere ude af Dæksbaade, der samle Fængsten. Hæve de havt en heldig Fangst, kunne de gaa til en Havn dermed, inden Fiskene dø, og føre dem levende i Land; men er Fængsten udsat for at blive ødelagt, bliver Fiskeriet mat, skjære de den op og føre den til Salteriet i den Havn, de have valgt. Altsaa Vægstelsen for, at Fiskene ikke skulle komme Kystboerne til Gode er kun for saa vidt berettiget, som disse ikke faae Fiskene, medens de derimod faae Noget, der er bedre. De faae nemlig den Fordel, at ingen Del af Fængsten gaar tabt. Alt bliver solgt, og gennemsnitlig solgt til langt højere Priser, end man kan faae paa Kysten; hvad Kystboerne tabe i Fisk, faae de i Penge, og det er en Udvikling, som man er slaaet ind paa i hele Nord-europa, kan man sige, undtagen i Danmark. Ville vi gjøre en Sammenligning med andre Lande, ville De maaske erindre, at der for et Par Aar siden kom en Nordmand herved, en Videnskabsmand, der meget havde beskæftiget sig med Fiskerispørgsmaal. Han behandlede os meget haardt med Hensyn til Fiskeriet, og han anførte en Del Talssætninger, hvorefter blandt Andet Danmarks hele Indtægt af Fiskeriet, efter hvad han havde regnet ud, skulde være 3 Millioner, medens Norges skulde være 25 Millioner Rd. Man kan nu sige, at Norge har store Indtægter af de Silbestimer, der komme især til dets nordlige Havne; men Norge har uagtet den store Lethed, hvormed man der fanger Silb, ikke kastet Brag paa Havfiskeriet og indtager en meget respektabel Plads i Fiskerifangsten paa Dybet. Men for at komme tilbage til Kystboerne, er det jo aabenbart, at naar der Aar ud og Aar ind hele Aaret igjennem, undtagen maaske netop i Zuleugen, ligger hele Skarer af fremmede Fiskere lige fra Skagen til Snevringen ved Indgangen til Kanalen, saa vil det, om ogsaa vort Land med sine forholdsvis smaa Midler udviker sig nok saa stærkt i denne Retning, aldeles ikke faae nogen Betydning med Hensyn til Fængstens Afstagen udenfor Kysten. Der kommer en anden Omstændighed til. Hvorved er det, at denne Fangst skader? Det er derved, at det saakaldte Trawlfiskeri borttager Fiskens Yngel og ødelægger den. Naar det sker udenfor den Grænse, hvor vi have Territorialret, kunne vi ikke forhindre det; men jo længere det sker fra Kysten, desto mindre farligt bliver det. Det kan sige udenfor den